

Pasažér

Jiří Korn

Prázdné svítání
tápe řídkou tmou.
Sem tam se zdá,
že procitám,
sem tam se mi zdá, že
rána vůbec nejsou.

Bílé záření
zívajících zdí.
Kdo jsem, co vím,
jsem jako stín
jsem sám, hrozně sám
jsem jenom pouhá hříčka snů.

Jeden jediný pasažér
cestující dálkami sfér
dávných siluet.

Dlouhé loučení
s hloubkou půlnocí.
Sem tam se zdá,
že tě tu mám.
Sem tam se mi zdá, že
já jsem všemohoucí.

Stálá loučení
jsou ta nejdelší.
Jen já to vím
tak raděj spím
a sám jedu dál,
kam odváží mě náruč snů.

Jeden jediný pasažér
cestující dálkami sfér
dávných siluet.

Hloupá smíření
s účty věčných ztrát.
Co jsem už měl
zas utíká.
Co zbývá, to já teď
v polospánku sbírám.

Prázdné svítání
tápe řídkou tmou.
Sem tam se zdá,
že tě tu mám,
však sám dobře vím,
že jenom já znám dálku snů.

Jeden jediný pasažér
cestující dálkami sfér
dávných siluet